

ZAPRAŠENE ZGODBE

---

interni priročnik za književno vzgojo

ZAPRAŠENE ZGODBE

---

interni priročnik za književno vzgojo

KNJIGE

Nataša Golob

Knjige so doma na polici.
Tam so zaprte. Tako spijo
in seveda molčijo.
Ko jih vzamemo v roke,
se črke spletejo v zgodbe,
take vesele in za otroke,
pa resne in resnične,
lažnive in mične,
pustolovske in indijanske,
ki vriskajo po dvoriščih
in parkih, gozdovih,
ki s pticami in metulji silijo v nebo.
Če so knjige zaprte, molčijo.
Potem za njih ne vemo,
in je tako,
kot bi jih sploh ne bilo.

UVOD

... potem za njih ne vemo, in je tako, kot bi jih sploh ne bilo. Tako se glasi zadnji del pesmi pesnice Nataše Golob in takšno je tudi razmišljanje nas strokovnih delavk, ki šele stopamo na pot naših »starejših« strokovnih delavk.

Skozi preteklo obdobje delovanja našega vrtca so bili naši malčki, zdaj že očki in mamice otrok, ki ponovno zahajajo v naš vrtec, deležni številnih zgodb in pravljic, ki so burile njihovo domišljijo ter jih zazibale v varen svet, ki jih je čakal v prihodnosti. Danes je vsega dovolj. Knjigarne so polne čudovitih, bleščečih knjig, ponudba na trgu je prepolna poceni knjig, ki jih kupimo že za ceno ene čokolade. Ampak ali so te knjige tudi kakovostne?!

Strokovne delavke dobro vemo, da je kvaliteta daleč pred kvantiteto. Predavatelj dr. Igor Saksida je na vprašanje naše kolegice, ali nam lahko naredi seznam dobrih knjig, ki jih bomo lahko mirno uporabljale pri našem delu in tako strokovno ter profesionalno opravljale svoje delo odgovoril, da si preprosto lahko pomagamo same tako, da se znotraj vrtca usedemo in napišemo seznam vseh tistih knjig in zgodbic, ki so še danes, po vseh letih, še vedno doma v vrtcu.

In ravno zato, ker ne želimo, da se zgodbe in pravljice pozabijo, smo se strokovne delavke enote Ostržek, na enem od timskih načrtovanj odločile, da pobrskamo po svojih omarah in že zaprašenih zvezkih ter predstavimo zgodbice in pravljice, ki jih še danes uporabljamo pri vzgojnem delu.

Res škoda bi bilo, da ne ohranimo tisto kar je dobro in koristno. Tako kot ljudska pesem naj tudi beseda še živi med nami.

ZAHVALA

»... pravo merilo tvoje izobrazbe ni to, kar veš, temveč to, kako to, kar veš, deliš z drugimi.«, je zapisal pisatelj Nurbern v svoji knjigi Pisma sinu.

S to globoko mislijo se želim zahvaliti vsem strokovnim delavkam enote Ostržek za pripravljenost deliti svoje primere dobre literature ter prakse z nami vsemi.

Idejno oblikovala, zbrala in zapisala Saša Dular; zgodbe so prispevale Cvetka Keber, Renata Adamič, Mojca Duša, Ivanka Markelj; pri prepisovanju zgodb pomagale Barbara Košir, Katja Mohar in Mojca Simonič. Hvala vam kolegice.

Saša Dular

KAZALO

15	Pacek in packa
18	Babica in rute
20	Kako so živali prihajale k babici zimi po toplo obleko
24	Zgodba o toplem vremenu
26	Trije metulji ·I·
28	Trije metulji ·II·
30	Didel, didel, daja dedek mraz prihaja (<i>lutkovna igrica</i>)
36	Mala rdeča lokomotiva
38	Kdo bo koga (<i>lutkovna igrica</i>)
44	Kako je čebelica rešila zajčka
48	Medved išče pestunjo
51	Putka kok kok
53	Deklica Marjetica išče pomlad
55	Domišljavi mak
57	Razbita buča
59	Rumeno je najlepše
63	Zajček se je izgubil
65	Veliki in mali zajec
69	Rdeča kokoška
72	Deščica, deščica ali smem
75	Cipek in capek
78	Hankina igla
83	Mala čarovnica
84	Zajček jurček išče pomlad
87	Zvonček
89	O žabicah v rdečih kapicah

PACEK IN PACKA

15

Poznam deklico in dečka, ki se imenujeta Janko in Metka. Doma so ju pa klicali Pacek in Packa. Zakaj? Ker se nista rada umivala in sta postajala črna kakor dva zamorčka. Zato sta bila Pacek in Packa. Zaslužila sta še druga imena. Zakaj? Bila sta skuštrana kot kakšen Tim Pobalin. Zvečer sta razmetala obleko, nogavice in čevlje kot, da bi jih burja raznesla. Bila sta kakor razbojnika. Vse sta razbila, kar jima je prišlo pod roke.

S prstom sta kakor s svedom vrtala v nos, da se je raztegnil kakor lonček. Kričala sta na vse grlo, da so se sosedje spraševali: »Kje ima sraka mlade?« Trgala sta knjige in jih valjala, da so žalostne vpile: »Joj, prejoj!« Nista pozdravljala starejših ljudi. In kar je bilo najhuje. Nista ubogala.

Prišel je sneg in led in s snegom in ledom novo leto. Z novim letom novoletna jelka in z njo dedek Mraz. Tisti dedek Mraz, ki ima topel kožuh in belo brado, ki nosi cele kupe orehov, kolačev, bonbonov, čokolad in poln koš igrač. Pacek si je želel, da bi mu dedek Mraz prinesel orglice, a Packa bi rada imela punčko, ki je kot živa in odpira oči. Dedek Mraz pa je prišel s praznim košem. Nič ni bilo v njem.

»Nič ne dobita!« je rekel.

»Zakaj?« sta vprašala Pacek in Packa.

»Zato,« je rekel dedek Mraz, »ker se ne umivata in sta kot dva zamorčka. Zato, ker si ne češeta las, da sta kot Tim Pobalin. In zato, ker zvečer razmečeta obleko, kot da jo je burja raznesla. Zato, ker vse razbijeta. Zato, ker s prstom drezata v nos, da je postal kakor lonček in kričita kot celo gnezdo srak, ker trgata knjige, ker ne pozdravljata starejših ljudi in ker ne ubogata mame, da je zaradi vaju vsa žalostna. To je najhuje. In da bi stolkla tudi orglice in punčki polomila noge. O ne!

16 Tako je rekel dedek Mraz in odšel. Pacek in packa sta zajokala. Solze jima niso pomagale, le lica so bila še bolj umazana. Ko sta nehala jokati, sta obljubila, da bosta pridna in ubogljiva.

Pred jedjo sta si umivala roke, zvečer zobe in noge, a zjutraj obraz. Počesala sta se tudi. Ko sta šla spat, sta lepo zložila obleko in copate. Ničesar nista razbila, tudi s prstom nista več vrtala po nosu. Mamico sta ubogala na prvo besedo. Bila je srečna. In vsi ljudje so se čudili: »Kaj je to?« Saj to nista več Pacek in Packa. To sta Janko in Metka.« In dedek Mraz je že kupil orglice in punčko. Prišel bo led in sneg, novo leto in dedek Mraz. Tedaj Janko in Metka ne bosta več jokala. Imela bosta orglice in punčko. Smejala se bosta do ušes. A Janko in Metka nista pridna samo zato, da bi jima dedek Mraz kaj prinesel. Še bolj sta pridna zato, da bi mamica rekla: »Nikoli več ne bosta Pacek in Packa. In tako je prav!

BABICA IN RUTE

---

18 Na vrhu gore je stara majhna hišica in v njej je živela babica. Bila je zelo stara. Oblečena je bila v dolgo krilo, pleteno jopico, na glavi pa je imela ruto. V hiši je stanovala sama, vendar ji ni bilo nikoli dolgčas, saj je imela veliko prijateljev: zajčke, srnice, medvede, veveričke, lisičke in drobne ptičke. Pomagale so ji pri delu. Kadar je bila bolna, so ji veverice kuhale kosilo, medved je nosil drva in kuril peč, lisičke so pospravljale stanovanje, srnice so ji prale perilo, ptičke pa so veselo prepevale. Prihajali so k njej na obisk in babica je rada poklepetala z njimi. Imele so jo rade tudi zaradi njenih štirih rut, ki jih je nosila na glavi in ki so naznanjale letne čase. Kadar je imela zeleno ruto, je vsa narava ozelenela, vse je cvetelo. Poleti, ko so zorele češnje in so se začele počitnice, je imela rdečo ruto. Ko je bilo vse pisano v gozdu in sadovnjaku, ko je zorelo sadje in sladko grozdje v vinogradu je imela rumeno ruto in belo tedaj, ko je hribe in doline zamel sneg. Najbolj jim je bila všeč tedaj, ko je nosila rdečo ruto, prav tako pa so težko pričakovali, kdaj si bo nadela belo ruto.

Jesen je že minila, gosta megla je legla na zemljo, babica pa je še vedno hodila v rumeni ruti. Otroci so se

zbrali pod goro in zaman pogledovali k babičini hiši. Čakali so, kdaj se bo prikazala z belo ruto na glavi. »Le kaj je z našo babico?« so se spraševali. »Zakaj še nima bele rute, da bi zapadel sneg, da bi se sankali, kepali in smučali?« Tudi živali so se že pripravile na zimo in zdaj samo čakajo in čakajo.

Čakali so in čakali, hodili h gori vsak dan, babica pa je še vedno nosila rumeno ruto. Potem pa se je Janezek spomnil: »Napišimo babici pismo in ji sporočimo, da je najlepše takrat, kadar ima belo ruto.« In res so napisali pismo, poklicali ptičko in ji dali pismo, da ga odnese na goro. Ptička je vtaknila pismo v kljunček in odletela k babičini hišici. Potrkala je na okno in babica ji je odprla. Prebrala je pismo, se prijela za glavo in prestrašeno rekla: »Jej, jej, jejheta, čisto sem pozabila, da še vedno nosim rumeno ruto, Ubogi otroci so gotovo hudi name. Pa živalim je verjetno vroče v zimskih kožuhih. Medved že gotovo glasno zeha in brunda po gozdu, ker je zaspan, veverica sedi v svojem gnezdu, pojedla je že precej svoje zaloge za zimo, snega pa od nikoder. Ptičke so že zdavnaj odletele v tople kraje, ježek pod korenino zaman kuka iz svojega brloga kdaj bo začelo snežiti, da se bo lahko zavil v klobčič in sladko zaspal. Tudi polhi pogledujejo proti nebu in glasno zehajo, ker os zaspani.

Babica je hitro odšla k omari, vzela belo ruto in si jo nadela ter stopila na prag hiše.

Otroci, ki so sedeli pod goro, so si oddahnili. Pomahali so babici v zahvalo, potem pa veselo skakali za snežinkami, ki so v trenutku pokrile hribe in doline. Vsi so tekli po sanke in smučiči.

Babica pa je sedla za toplo peč in gledala v dolino, kjer je bilo vse veselo. Obljubila si je, da ne bo nikoli več pozabila zamenjati rute.

19

KAKO SO ŽIVALI PRIHAJALE K BABICI ZIMI PO TOPLO OBLEKO

Mihail Kalinoovski

20 Babica Zima je sedela za pečjo in skubla puh. Pa so prileteli ptički k babici Zimi. »Klop, klop!« so potrkali na ledena vrata. Babica Zima je pogledala skozi vrata in vprašala: »Kdo je in kaj bi rad?«

»Mi smo, ptički. Radi bi gostejše perje. Brez gostega perja nam je tako mraz.«

Babica je dala ptičkom gostejše perje in so veselo odleteli. Sama pa je sedla nazaj k peči in dalje skubla puh.

Tedaj sta prišla mimo volk in lisica in potrkala na duri: »Klop, klop!« Babica je pokukala iz kočice: »Kdo je in kaj bi rad?«

»Midva sva, volk in lisica. Rada bi nov in topel kožuh. Brez toplega kožuha bova zmrznila.«

Babica Zima je dala volku in lisici topel kožuh in takoj je spet sedla za peč, da bi skubla puh.

Čez čas sta pritekla zajček in veverica: »Klop, klop!« sta potrkala na ledena vrata.

»Kdo je in kaj bi rad?« je vprašala babica.

»Midva sva, zajček dolgoušec in sestra veverica. Zebe naju, pa nimava zimske obleke.«

»In kakšno obleko bi rada?«

»Svetlejšo. V tej obleki naju na belem snegu že na

daleč vidijo.«

Babica Zima je pobrskala po svoji zimski skrinji. Našla je svetlo zimsko obleko za zajca in za veverico. »Tu imata draga moja prijatelja. Sedaj se oblecita in tecita!«

Ko sta se oblekla sta odskakljala. Babica Zima je spet sedla za peč. Nenadoma se je pred oknom zazibalo nekaj velikega. »Buh, buh!« je butnilo v vrata, da se je stresla ledena kočica.

Babica se je prestrašila in pogledala skozi okno. In kaj je videla? Stari medved se je ustavil pred vrati. Babica Zima je hitro izbrala največji in najtoplejši kožuh. »Tu imaš medo! Zavij svoje stare kosti. Vrni se v brlog in zaspil!«

Medved se je vrnil domov. Pokril se je čez glavo in zaspal. Odtlej pa je imela babica Zima mir. Veselo je skubla snežni puh pri peči do pomladi.

21

ZGODBA O TOPLEM VREMENU

Indijanska ljudska pravljica

24 Nekoč je bila zelo zelo huda zima in padlo je toliko snega, da nobena žival ni mogla več na lov. Mrzlo vreme je trajalo že zelo dolgo in nihče ni vedel, kam je izgini- lo Toplo vreme. Vse živali so živele v velikem šotoru in spale okrog ognja.

Nekega jutra pa se je prva prebudila veverica in za- klicala: »Sanjalo se mi je Toplem vremenu. Pojdimo in poiščimo ga!« In vse živali so šle na pot, da bi poiskale Toplo vreme. Hodile so in hodile skozi gozdove, dokler niso prišle do poseke in tam je bila odprtina v nebo. Zlezle so skozi to odprtino in prišle na nebo. Tam pa je v hiši ob jezeru živel črn medved, ki je z zemlje odnesel Toplo vreme in ga skrnil v vrečo. Živali so prišle k medve- dovi hiši ampak medveda ni bilo doma. Odpeljal se je bil s čolnom na drugi breg jezera ribe lovit.

Tedaj je veverica ukazala miški: »Steci k jezeru, poi- šči medveda in nagrizi veslo pri njegovem čolnu!«

Miška je tekla ob bregu jezera, dokler ni našla med- veda. Ta je ni zapazil in je še kar naprej lovil ribe. Miška se je splazila k njegovemu čolnu in grizla in grizla in gri- zla veslo toliko časa, da ga je skoraj pregrizla. Nato je hitro stekla nazaj k drugim živalim. Te so medtem našle

vrečo s Toplim vremenom in so brž odhitele z njo k od- prtini v nebu, da bi Toplo vreme čim prej prinesle spet na zemljo.

Medved pa se je tudi že naveličal ribarjenja. Sedel je v čoln in se hotel odpeljati domov. Toda komaj je dvakrat zamahnil z veslom, že se mu je zlomilo. Moral je v gozd, da si steže novega. Ko se je slednjič vrnil do- mov, je takoj opazil, da mu je nekdo ukradel vrečo s Toplim vremenom. Obrnil se je in oddrvel k odprtini v nebu. Medtem so živali že dospele k odprtini v nebu. Toda vreča s Toplim vremenom je bila težka in živali so se med potjo utrudile in niso imele skoraj nobene moči več. Tedaj so opazile, da se jim črni medved bliža. Veverica je zato vrečo s Toplim vremenom hitro vrgla skozi odprtino v nebu. Vreča se je že v zraku odprla in Toplo vreme je planilo iz nje. Tudi živali so hitro po- skakale na zemljo. In kaj je hotel črni medved, zdaj, ko na nebu ni imel več Toplega vremena v vreči? Tudi on je zlezel nazaj na zemljo in od tistega časa živi skupaj z drugimi živalmi. Vendar od takrat neprenehoma godr- nja in brunda.

25

TRIJE METULJI

Angleška pravljica

Priredila: Kristina Brenkova

26

V sončnem dopoldnevu so se na trati poigravali trije metulji: bel, rdeč in rumen. Plesali so med travami in sedali zdaj na to, zdaj na drugo cvetico. Tako lepo jim je bilo, da se niso utrudili.

Nebo pa je prekril črn oblak in padle so dežne kaplje. Metulji so hoteli domov, toda hišna vrata so bila zaprta in morali so ostati v dežju. Zmeraj težja in težja so bila njihova pisana krilca. Poleteli so k liliji in rekli: »Ljuba lilija, odpri nam svoje cvetne liste, da ne bomo čisto premočeni.«

Lilija je odvrnila: »Belega metulja že vzamem, vaju pa ne.«

Beli metulj je dejal: »Če nočeš vzeti še mojih dveh bratcev, tudi jaz ne maram tvojega zavetišča. Raje bomo vsi trije premočeni, kot da bi eden zapustil druga dva.«

Deževalo je in deževalo, pa so poleteli k tulipanu in rekli: »Tulipan, odpri nam svojo cvetno hišico, da se bomo varno skrili pred dežjem.«

Tulipan je dejal: »Odprem jo rdečemu in rumenemu, belemu metuljčku pa ne.«

Rdeči in rumeni metuljček pa sta rekla: »Če ne prejmeš najinega bratca, potem tudi midva ne marava

tvojega varstva:«

Sonce za oblaki pa je slišalo, kar so se pogovarjali trije bratci – metulji. Prepodilo je dežni oblak in toplo zasijalo nad zemljo. Posušilo je krilca belemu, rdečemu in rumenemu metulju, da so spet plesali in se igrali do večera. Potem so poleteli domov in utrujeni zaspali.

27

TRIJE METULJI

·II·

Češka ljudska

28

Po trati so letali trije metulji. Eden je bil rdeč, drugi bel, tretji rumen. Imeli so se radi. Skupaj so letali, skupaj sedali na cvetove, skupaj hodili spat.

Nekoč je začelo deževati.

Metulji so zleteli k rdečemu maku in ga prosili: »Skrij nas v svoj cvet, da se ne zmočimo!« Mak je rekel: »Rdečega skrijem, ostala zletita drugam!« Rdeči metulj je odvrnil: »Če ne vzameš vseh treh, tudi jaz ne stopim pod tvojo streho.«

Metulji so zleteli k beli liliji in jo prosili: »Skrij nas v svoj cvet, da se ne zmočimo!« Lilija je rekla: »Belega vzamem, ostala poletita drugam!« Beli je dejal: »Če ne vzameš vseh treh, tudi jaz ne stopim pod tvojo streho.«

Metulji so zleteli k rumenemu tulipanu in prosili: »Skrij nas v svoj cvet, da se ne zmočimo!« Rumeni pa je odvrnil: »Če ne vzameš vseh treh, tudi jaz ne stopim pod tvojo streho.«

Takrat so se pretrgali oblaki. Prikazalo se je sonce. Nasmehnilo se je vsemu svetu. Metulji so se posušili. Spet so skupno poletavali s cveta na cvet.

DIDEL, DIDEL, DAJA DEDEK MRAZ PRIHAJA

Jana Milčinski

30 Nastopajo: medved, volk, zajček, veverica, miška.

Medved (poje):

Didel, didel, daja,
zima že prihaja
z njo prišel bo dedek Mraz
in obdaril vas in nas ...

Volk (pride z drugega konca in poje):

Didel, didel, daja,
zima že prihaja
z njo prišel bo dedek Mraz
in obdaril vas in nas ...

Oba (se zaletita): Hopla!

Volk: O, ti si, boter medved!''

Medved: Zdravo, stric volk!

Oba: Kam pa kam tako dobre volje?

Medved: Saj veš, dedek mraz prihaja ...

Volk: ...pa grem po jelko, da jo bom okrasil!

Oba: A ti tudi!

Medved: tudi, tudi!

Volk: Tudi, tudi! Poglej, ravno tamle vidim lepo jelko.
Kar tisto bom posekal in jo nesel pred svoj brlog.

Medved: Tistole? To pa že ne! Pod tisto jelko
stanujem in gorje ti, če se je dotakneš!« Si boš moral
poiskati kakšno drugo. Ampak tole ne (pokaže na
drugo jelko)! Ta bo moja. Sem si jo že ogledal!

Volk: Tole? Si neumen? Te pa že ne smeš! Pod to jelko
je moj brlog!

Medved: Če je pa tako, pa ne. Oprosti, nisem vedel,
da tam stanuješ!

Volk: Že v redu, že v redu, kako naj bi vedel! A kaj
bova zdaj?

Medved: Če si za to, greva skupaj in poiščiva
novoletno jelko.

Volk: Prav, boter medved, kar pojdiva!

Medved in volk (pojeta):

Didel, didel, daja,
zima že prihaja
z njo prišel bo dedek Mraz
in obdaril vas in nas ...

Medved: Poglej, stric volk, tisto jelko. Ti je všeč?

Volk: Prav čedna je. Ne prevelika, ne premajhna. Jo
posekava?

31

Medved: Pa jo dajva. Kdo bo prvi zasekal?

Volk: Jaz! Eden, dva ...

Zajček (skoči iz pod jelke): Stoj, stric volk! Kaj pa delaš? Ne podri mojega doma! Pod to jelko je moj brlog!

Medved: Stoj, stric volk, stoj! Nisi slišal! Pod to jelko je zajčkov dom. Ne smeva je podreti.

Volk: Tole jelko vendar potrebujeva!

Medved: Seveda jo potrebujeva. Če ne bo jelke, tudi dedka Mraza ne bo in če ne bo dedka Mraza, tudi daril ne bo.

Zajček: To drži kot pes ježa. Tudi jaz vem, da jelka mora biti. Pa odsekajta tisto tamle. Meni se zdi primerna.

Medved: Kaj meniš, stric volk?

Volk: Se popolnoma strinjam.

Medved: Zdaj bom pa jaz zasekal. Ena, dve ...

Veverica: Stoj, stoj! Boter medved, kaj pa delaš? Menda ne boš moje jelke posekal? Na tej jelki je moj dom in shramba z lešniki in orehi. Kako bom preživela zimo, če mi jo boš podrl?

Medved: Oprosti veverica, nisem vedel, da stanuješ tukaj. Saj veš, jelko potrebujemo, da bomo lahko slavili, ko bo prišel dedek Mraz.

Veverica: Vem, vem, da moramo imeti novoletno jelko. Tudi jaz jo iščem. Kaj, ko bi jo skupaj poiskali, takšno majhno, da ne bo škode.

Volk: Prav, pa jo poiščimo. Zajček, greš tudi ti z nami?

Zajček: Grem, če smem.

Veverica: No, pa pojdimo!

Vsi (zapojejo):

Didel, didel, daja,
zima že prihaja
z njo prišel bo dedek Mraz
in obdaril vas in nas ...

Volk: Četa, stoj! Oglejte si tole jelko.

Medved: To sploh ni jelka. To je jelčica!

Volk: Ali ni srček?

Medved: Se ti ne zdi, da je premajhna? Kako bo dedek Mraz pod njo darila položil?

Veverica: Saj ne bo položil pod njo, ampak okrog nje.

Medved: Če je tako, jo pa posekajmo.

Zajček: Kar dajmo jo. Ta je premajhna, da bi se kakšen zajček skrival pod njenimi vejami.

Medved: Stric volk, jo boš posekal?

Volk: Jo pa bom! Saj ne bo težko, ko je tako majcena. Z enim zamahom jo bom, boste videli. Kar štejte.

Zajček, veverica, medved (štejejo): Eden, dva ...

Miška (skoči iz pod jelke): Stojte, stojte, kaj počnete? Moj domek podirate!

Medved (skoči k volku): Stoj, stoj stric volk!

Ali ne slišiš? Pod to jelko domuje miška. Ne smemo jo podreti.

Miška: Nikakor, šele to jesen sem se preselila pod to jelko. Kam naj grem, če jo boste posekali?

Vsi: Ojoj! Niti te ne smemo podreti?

Medved: Niti te ne.

Vsi: In kaj bomo zdaj?

Medved: Ali ni nikjer nobene jelke več?

34 **Volk:** Seveda je še kje katera. A kaj, ko pod vsako kdo stanuje. Lisica in srna in sraka in sova ...

Veverica: In žolna in kuna in polh in podlasica.

Zajček: *In jazbec in jež in sinica.*

Medved: Kaj pa zdaj? Ali bomo ostali brez jelke, brez dedka Mraza in brez daril?

Miška: Boter medved, boter medved, poslušaj (Medved se skloni k miški, ki mu nekaj šepeta).

Medved (se zasmije): Poglejte jo miško, najmanjša je pa najbolj bistra. Veste kaj nam predlaga? Da jelke sploh ne bi odsekali ampak bi okrasili kar takšno, ki raste. Če ste zato, okrasimo kar mojo.

Volk: Pa ne boš potem rekel, da so vsa darila, ki bodo pod njo tvoja?

Medved: To pa ne! Vse si bomo pravično razdelili. Na tak praznik se vendar ne bomo prepirali in drug drugemu delali škodo!

Veverica: Boter medved, ti si poštenjak.

Zajček: *Ali jo bom lahko pomagal krasiti?*

Miška: Vsi jo bomo krasili, vsi. Tudi jaz ...

Vsi (zapojejo):

Didel, didel, daja,
zima že prihaja
z njo prišel bo dedek Mraz
in obdaril vas in nas ...

35

MALA RDEČA LOKOMOTIVA

Angleška pravljica

36 Mala rdeča lokomotiva je bila vedno na koncu. Spredaj je vlekla vlak velika črna lokomotiva in pri tem puhala in puhala goste oblake dima, za njo so se vrstili najprej zaprti tovorni vagoni, za njimi veliki trebušasti vagon z oljem potem so ropotali odprti tovorni vagoni visoko naloženi s premogom, za temi nizki vagoni z deskami in hlodi – mala rdeča lokomotiva je bila vedno zadnja.

Dečki in deklice so postajali tu in tam ob železniški progi in veselo mahali veliki črni lokomotivi, zaprtim vagonom z oljem ter nizkim tovornim vagonom z deskami in hlodi, ki so ropotali mimo topato – topato – topato ...

Toda, ko je za dolgo vrsto priropotala mala rdeča lokomotiva so se dečki in deklice obrnili stran. Mala rdeča lokomotiva je bila vedno zadnja.

»Oh, oh!« je vzdihovala mala rdeča lokomotiva, »tako si želim, da bi bila velik tovorni vagon ali tak za olje ali samo nizek tovorni vagon za deske in hlode. Tedaj se dečki in deklice ne bi obračali stran od mene, tudi meni bi mahali. In kako si želim, da bi bila velika črna lokomotiva in bi puhala in puhala, da bi se dim

valil ob obeh straneh dolgega vlaka. Toda, kaj mi pomagajo vse te želje, ko sem le mala rdeča lokomotiva. Nihče ne mara zame.

Nekega dne je moral vlak na dolgo in težavno pot čez goro. Zapuhala je v strmino velika črna lokomotiva, zaropotali so veliki zaprti vagoni, trebušasti vagoni z oljem in nizki tovorni vagoni z deskami in hlodi. V strmino se je pognala mala rdeča lokomotiva. »Trdno se me drži!« je zaklical vagon s hlodi.

»Vem,« je vzdihnila mala rdeča lokomotiva, »joj meni!«

Vlak je začel voziti počasneje in počasneje in še počasneje ... Komaj se je še premikal. Bilo je jasno, da ne bo zmogel strme poti do vrha gore. »Pozor, mala rdeča lokomotiva« je zaklical vagon s hlodi. »Ne morem več! Pazi, vlak že drsi nazaj po strmi progi!«

»To se ne bo zgodilo, če bo le v moji moči!« mu je zaklicala mala rdeča lokomotiva. In se uprla z vso močjo in zadržala vagon in zadržala dolg vlak, da ni zdrsel po strmini. Potem je puuuuuh.

Mala rdeča lokomotiva je začutila, kako jo je obdal gost dim. Iz doline sta prisopihali na pomoč dve veliki črni lokomotivi in potisnili vlak naprej proti vrhu gore.

»Nesreča bi se zgodila,« je potem rekla velika črna lokomotiva, »če ne bi bilo zadaj male rdeče lokomotive.

37

KDO BO KOGA

Jana Milčinski

38 Nastopajo: Škratec Prehladek, Zajček, Zajklja, dedek
Zajec, zdravnik Čuk

1. prizor

Prehladek (prepeva in se pozibava na veji):

Čaka, čaka škratec mlad,
čaka žrtve svoje,
da jim skoči v nos, za vrat,
jih žgečka in ščiplje.

Uf, kakšen dolgčas! Nikjer nikogar! To so ti
bojazljivci! Nihče si ne upa na mraz in v močo. A ne
bom odnehal. Vselej se ravnam po pregovoru, ki pravi:
Kdor čaka, dočaka ...

Zajček (priskaklja)

Prehladek: Ha, ste videli! Saj sem rekel: Kdor čaka,
dočaka! Sem že dočakal! Glej jo – tu je moja žrtev! Le
malo še počakam, da se naskače in premrazi, potem
pa – hop v nos in od tam – smuk v uho, pa smuk v vrat.
Ej, to bo veselje!

Zajček: Ej, to je veselje! Pa je mama rekla, da ne smem
na mraz, da ne smem v čobodro, da se bom zmočil in
prehladil. Kaj pa mama ve, kako luštno je skakati po
snegu, kako veselo je brodititi po čobodri (skače in se
prekopicava).

Prehladek: Tako, tako, ljubček moj! Še malo poskoči,
še malo se zmoči, ša boš moj.

Zajček: Škoda, da sem tako sam. Le kje so danes vsi
moji prijatelji? Nikogar ni! To so ti pravi zajci! Vsakega
mrazka se boje. Vsake luže se prestrašijo. Jaz pa ne!
(Poje in se prekopicava): Hopa, hopa, zajček skače in
se veseli, kaj, če si zmoči tace, nič se ne boji! (Poskoči
in zgubi kapo.)

Prehladek: Menim, da je zdajle pravi trenutek zame.
Hopla, ljubček, si že moj! (Skoči zajčku v uho)

Zajček (kihne): Kaj pa je to? Nekaj me ščegeta po
nosu! (Kihne malo glasneje) Ajsa! Nekaj me praska v
vratu! Mama, mama, boli, boliiii

Prehladek (kuka izza ušesa in se smeje): Hi, hi, hi!
Ga slišite, kako cvili! Kako kriči in stoka! Pa bo še
bolj. Boste videli, kaj vse znam, kako ga bom spravil v
posteljo!

39

2. prizor

Zajček (v postelji, z ruto okoli glave, kiha, kašlja, stoka): Ajsa, ajsa, kakšen revež sem. Vse me boli. Še umrl bom.

Zajklja: Joj, sinek moj, kaj pa govoriš! Ne smeš me tako strašiti.

Zajček: Če sem pa bolan! Kar potipaj me. Tačke imam vroče, uhlje imam mrzle, jeziček pa čisto bel. In v ušesih me ščiplje, v vratu me praska in v nosu me ščegeta (kihne). Mama, mamica, le kaj je to? Ali bom umrl?

Zajklja: Ne boš umrl, ne smeš, ti bomo že pomagali. Korenčkovo juhico ti bom skuhala, pojedel jo boš, pa ti bo odleglo.

Zajček: Kako naj jo pojem, ko me pa v vratu praska, da še požirati ne morem.

Zajklja: Ti bom pa čajčka skuhala, dobrega čajčka iz posušene detelje. Samo poduhal ga boš, pa ti bo bolje!

Zajček: Kako pa naj duham, ko ne morem. Ko me v nosu žgečka, da še dihati ne morem.

Zajklja: Jedeta, jedeta, pa je res hudo s tabo. Kaj naj naredim ... Že vem. Dedek nama bo pomagal. On je moder zajec in vse ve in zna. Dedek, dedek pomagaj, da nama zajček ne bo umrl!

Dedek: Kako? Kaj si rekla? Da nama jo bo zajček ucvrll? Kam pa? Pa taka čobodra je zunaj! Še prehladil se bo!

Zajklja: Saj je že prehlajen. In še kako. Ne jesti, ne piti, ne dihati ne more.

Dedek: Ja, ja, pa tolikokrat sem mu rekel: Kdor ne uboga, ga tepe nadloga!

Zajklja: dedek, zdaj ni čas za tvoje modrosti. Rajši povej, kako mu bova pomagala.

Dedek: I, kako! Če je bolan, bova poklicala zdravnika. On mu bo pomagal.

Zajklja: Dedek, ti si glavca! Jasno, zdravnik mu bo pomagal. Že tečem ponj!

Zajček (cvili in cepeta): Ne, mama, ne, dedek, zdravnika pa ne! Zdravnik ima injekcijo, to pa boli!

Dedek: Sram te bodi, kakšen zajec pa si, da se zdravnika in injekcije bojiš. Če se nisi bal mraza, se tudi zdravnika ne smeš bati!

Zajček: Pa se ga bojim, in še kako! Če bo prišel zdravnik, se bom kar skrll (zleze pod odejo). Tako, pa me ni!

Prehladek (kuka izpod odeje in se smeje): Hi, hi, hi, hi, a ni prima tale moj zajček, da se zdravnika boji! Zdravnika se tudi jaz bojim. Če pride s svojimi zdravili ali injekcijo, bo po meni. Res fino, da je zajček tak zajec!

Čuk-zdravnik: Dober dan, dober dan! Kje pa imate vašega bolnika?

Dedek: Dober dan, gospod zdravnik! Kar naprej, kar naprej. Tukaj imamo našega zajčka. Pod odejo se skriva.

Čuk: to pa ni lepo, da si tak zajec. Pokaži se, da vidim, če si res bolan.

Zajček (pomoli taco izpod odeje): Res, res! Le potipajte, kako vročo tačko imam!

Čuk: Res. Že vidim, da je nekaj narobe. Zdaj mi pa še jezik pokaži.

Zajček (pokaže jezik): AAA!

Čuk: Aha, sem si mislil. Prehladek se te je lotil. Gotovo si razoglav skakal po mokrem snegu, pa te je ujel!

42

Zajček (prestrašeno): A mi boste dali injekcijo?

Čuk: Injekcije zaenkrat ne bo treba. Le kapljice ti bomo dali v nos.

Zajček: Uf, to pa že ne! To je tako zoprno!

Čuk: Pa čajček in zdravila.

Zajček: Zdravila so grenka, zato jih ne maram, ne maram, ne maram! (se skriva pod odejo)

Zajklja (zaskrbljeno): Kaj pa zdaj?

Dedek: Same skrbi so s tem otrokom!

Čuk: Če ne bo maral zdravil, bo hudo!

Zajkla, dedek in Čuk v kotu staknejo glave in šepetajo.

Prehladek (prileze izpod odeje in veselo poskakuje):

Ste videli, kako sem ga premagal (prepeva)! Ha,ha, ha pa sem ga! Zdaj pokličem še vojake, vse bacilčke korenjake, pa ga zgrabimo za vrat ...

Zajček (pokuka izpod odeje): Hej, malček, kdo si pa ti? Kaj skačeš in rogoviliš po moji odeji?

Prehladek: Me ne poznaš? Jaz sem Prehladek. Misliš, da sem malček, pa sem korenjak. Le poglej kako sem te premagal! V posteljo sem te spravil in če boš še naprej tako pride, da ne boš maral zdravil, bo kmalu po tebi!

Zajček: Nikar se ne važi! Takle malček me že ne bo!

Prehladek: Pa te bom, pa te bom! Boš že videl! Važno je, da ne maraš zdravil.

Zajček: Kako? Kaj si rekel?

43

Prehladek: In da ne maraš kapljic za v nos!

Zajček: Kdo pravi, da jih ne maram! Mama, dedek, gospod zdravnik! Kapljice prosim! Zdravila prosim!

Zajklja: Že grem, že tečem!

Dedek: Ti že nesem zdravila!

Čuk: Tukaj so kapljice!

Prehladek (beži po odeji, skoči s postelje, kriči in izgine): Ne, ne ...

Zajček (se veselo smeje): Ste ga videli, važiča! Pa sem ga pregnal. Pa se je važil, da bo on mene!

KAKO JE ČEBELICA REŠILA ZAJČKA

Češka ljudska

44 Zajček je šel zjutraj na polje. Ko se je vrnil domov, je našel vrata v kočo zaprta. Zaklical je: »Kdo mi je zaprl vrata? Odpri!«

Buh, buh.

Nekdo je odgovoril: »Jaz sem, koza rogata. Kdor pride sem, vsakogar nabodem.«

Zajček se je zbal koze. Bežal je in srečal pujska. Pujsek ga je vprašal: »Kam tako bežiš, zajček?«

Zajček je rekel: »V moji koči je koza rogata. Bojim se je, zelo se je bojim. Pujsek, pojdi, preženi jo.«

Pujsek je dejal: »Moj mili zajček, tudi jaz se je bojim!«

Zajček je bežal in srečal psa. Pes je dejal: »Kam bežiš, zajček?«

Zajček je rekel: »V moji koči je koza rogata. Bojim se je, zelo se je bojim. Psiček, pojdi, preženi jo.«

Psiček je rekel: »Moj mili zajček, tudi jaz se je bojim!«

Zajček je bežal in bežal. Videla ga je čebelica in mu zaklicala: »Kam bežiš?«

Zajček je rekel: »V moji koči je koza rogata. Bojim se je, zelo se je bojim.«

Čebelica je dejala: »Zajček, jaz jo preženem!«

Zajček je zajokal: »Premajhna si čebelica, ti je ne preženeš!«

Čebelica je ponovila: »Preženem zajček, preženem. Jaz se koze ne bojim.«

Zletela je h koči. Rekla je: »Kdo je notri? Odpri!«

Bzzz, bzzzz, bzzzz ...

Koza se je smejala: »Jaz se te ne bojim, čebelica. Duri so zaprte, ha, ha, ha.«

Čebelica je zletela v kočo skozi okno. Brenčala je kozi okrog ušesa in klicala: »Pičila te bom, pičila te bom!«

Koza se je prestrašila in zbežala iz koče. Zajček se je zahvaljeval: »Zelo sem vesel. Hvala ti, čebelica!«

45

MEDVED IŠČE PESTUNJO

Ruska ljudska pravljica

48 Pred mnogimi, mnogimi leti je živel medved s kopicom otrok. Ker ni imel žene, je ves dan do ušes tiščal v delu. Že navsezgodaj je moral v gozd po drva. Kdo pa naj medtem pazi na majhne medvedke?

Zato se je odločil, da poišče otrokom pestunjo. Medvedkov vendar ne more pustiti samih! Koliko nesreč se jim lahko pripeti medtem, ko ga ni doma. V igri lahko drug drugemu do smrti izpraskajo oči ali pa si pogrizejo ušesa! Ne in ne, tako ne gre več, poiskati jim moram pestunjo.

Medved je s piškoti napolnil vrečo, si jo zavihtel na ramo in se odpravil na pot. Najprej je srečal vrano.

»Dober dan, medved! Kam pa kam!«

»Pestunjo za svoje medvedke iščem. Dela imam čez glavo in ne utegnem paziti na otroke. Samih pa ne morem pustiti doma.«

»Kaj pa nosiš v vreči?« je vprašala vrana.

»Piškote.«

»Za tri piškote postanem pestunja tvojih medvedkov. Hočeš?«

»Ne tako hitro, botra varana,« je menil medved zamišljeno.

»Piškote ti privoščim, toda kdo ve, če bi res znala paziti moje medvedke.«

»To je vendar čisto lahko!« je zakrakala vrana. »Vse, kar je treba narediti, je to, da jim zvečer zapojem: Kraa, kraa, kra!«

»O, ne vrana. Za svoje medvedke iščem drugačno pestunjo!« je rekel medved in krenil dalje.

Srečal je volka.

»Dober dan, medved! Kam pa kam!«

»Iščem nekoga, ki bi mi varoval otroke, kadar me ni doma.« je rekel medved.

»Kaj pa nosiš v vreči?« je vprašal volk.

»Piškote.«

»Za tri piškote sem pripravljen postati pestunja tvojih medvedkov.«

»Ne tako hitro, boter volk,« je menil medved zamišljeno. »Ali misliš, da je lahko biti dobra pestunja majhnim medvedkom?«

»Jaz ne vidim pri tem nobenih posebnih težav!« je odgovoril volk. Zvečer jim bom zatulil uspavanko pa bo! Poslušaj, takole.« In volk je zatulil, da si je moral medved zatisniti ušesa.

»O ne, volk, za svoje medvedke iščem drugačno pestunjo!« je rekel in krenil naprej.

Srečal je zajčka.

»Dober dan, medved! Kam pa kam!«

»Pestunjo za svoje medvedke iščem. Dela imam čez glavo in moji otročički potrebujejo nekoga, ki bi jih opazil, kadar me ni doma!«

»Kaj pa nosiš v vreči?« je vprašala vrana.

»Piškote.«

»Za polno vrečo piškotov postanem pestunja tvojih medvedkov. Hočeš?«

49

»Že, že,« je menil medved zamišljeno. »Toda zajček, ali znaš varovati majhne otroke?«

»Seveda jih znam!« je zaklical zajček. »Tvoje medvedke bom zbral lepo okrog sebe in jim dejal: »Ljubi mali medvedki, moji mali kosmatinčki! Lepo tiho bodite, nikar ne renčite in nikar ne copotajte naokrog! Očka vam bo prinesel iz gozda medu in malin, jaz pa vam bom zdajle povedal pravljico, da ga boste laže počakali. In pripovedoval jim bom pravljice in jih čohljal po okroglih trebuščkih in mehkih hrbtičkih.«

Medved je z odprtim gobcem poslušal zajčkove besede in je bil z njim zelo, zelo zadovoljen.

»Kupčija je sklenjena,« je dejal. »Prav gotovo boš odlična pestunja!«

»Seveda bom!« je prešerno zaklical zajček. »Zdaj pa mi pokaži, kakšne piškote imaš v vreči?«

Medved je odprl vrečo in zajček je vtaknil glavo vanjo.

»Joj, medenjaki so!« je zadovoljno zaklical zajček. »Te imam najrajši!«

Ovohal je vsak piškot posebej, sem in tja kakšnega tudi poskusil, nato pa vrečo zavezal in si jo zadel na hrbet.

»Pa pojdiva!« je dejal medvedu.

Medved je odpeljal zajčka v svojo votlino k medvedkom.

»Ljubi moji malčki,« jim je dejal. »Pripeljal sem vam pestunjo. Glejte, da boste pridni in ubogljivi!«

In zajček si je v medvedji votlini uredil udoben kotiček in pazil na medvedke tako dolgo, dokler niso odrasli in postali veliki kot njihov očka.

PUTKA KOK KOK

Nekega dne je putka rekla: »Naveličala sem se domačega dvorišča, dolgčas mi je in kar na Gorjance bom šla.« Pa je prišla do ograje. Na njej je bil petelin in rekel: »Kikiriki, kam pa greš putka?«

»Naveličala sem se domačega dvorišča, dolgčas mi je, na Gorjance bom šla.«

Petelin je rekel: »Tudi jaz grem, če me vzameš s seboj, tudi meni je dolgčas.«

»Vzamem te samo, če mi obljubiš, da me ne boš zgodaj zjutraj zbudil.«

»Ne, ne bom, obljubim!« Šla sta naprej in po travi se je prikotalilo jajce.

Reklo je: »Kam greš putka Kok, kok?«

»Dolgčas mi je na domačem dvorišču, pa grem na Gorjance.«

»Meni je tudi dolgčas v travi, ali smem s teboj?«

»Smeš, če me boš ubogalo!«

»Prav, obljubim.«

Trije prijatelji so šli naprej in zagledali ob poti iglo Pik pik in brisačo.

»Kam pa greš putka Kok kok?«

DEKLICA MARJETICA IŠČE POMLAD

»Na Gorjance grem, na domačem dvorišču mi je dolgčas, pa tudi prijatelji gredo z menoj.«

»Tako rada bi šla s teboj, ali smem?« »Lahko, samo obljubi, da me ne boš pikala.«

»Ne bom, obljubim!«

Prišli so do potočka. Iz njega zleze rak Ščip ščip.

»Putka Kok kok, kam greš s svojimi prijatelji?«

»Na Gorjance grem, na domačem dvorišču mi je dolgčas, pa tudi prijatelji gredo z menoj.«

»Grem lahko s teboj?«

»Lahko, samo obljubi mi, da me ne boš uščipnil.«

52 Bližala se je noč. Temno je postajalo. Prišli so do hiše. Šli so spat. Putka in jajček sta spala skupaj, petelinček je skočil na ograjo, da bi stražil. Iгла se je zavila v brisačo, rak je šel v potoček, ki je tekkel mimo hiše.

Zgodaj zjutraj se je prvi prebudil petelinček, skočil je na ograjo, da bi zakikirikal. Ko je trikrat zakikirikal, se je zbudila putka in bila zelo slabe volje.

»A takole! Zbudil me je, pa čeprav je obljubil, da ne bo zgodaj zjutraj kikirikal!«

Jajce je bilo pridno in je šlo za njo. Žalostna putka je prišla do brisače in jo prijela ter se zbodla. Tekla je k potočku, da bi se napila in takoj, ko se je sklonila, že jo je uščipnil rak.

»Au, au, au, pa si mi obljubil, da me ne boš!«

»Jajce, samo ti mi nisi nagajalo, kot si obljubilo. Pridi greva domov!«

Zima je zelo dolgo trajala. Deklica Marjetica se je naveličala snega in mraza, zato se je odločila, da bo šla iskat Pomlad, ki jo je črni mož zaprl v svojo votlino. Vzela je malico, se oblekla, na glavo si zavezala rutko in se odpravila v gozd. Med potjo je srečala zajčka Pedajčka, ki je čisto premražen iskal malo hrane in toplega zavetja. Ko mu je Marjetica povedala, da gre iskat pomlad, jo je prosil, če gre lahko z njo. Marjetica je bila zelo vesela družbe.

53 Gozd je bil čedalje bolj teman in Marjetico je bilo kar malo strah. Nato sta srečala medvedka. Bil je zelo slabe volje, kajti zima se mu je zdela že kar predolga in pošteno je bil že lačen. Ko je izvedel, da gresta Marjetica in zajček iskat pomlad, se je ponudil, da bo on ponesel Marjetico k črni votlini.

Pred votlino je sedel palček, ki je pazil na votlino, da ne bi šel kdo noter, kjer je spal črni mož in skrival Pomlad.

Marjetica, medved in zajček so rešili palčka, ki jih je nato odpeljal v votlino. Črni mož je spal in zelo smrčal. Marjetica je zagledala črnega moža z veliko dolgo brado in mislila: »Kako bi le prišli mimo črnega moža?«

Spomnila se je, da lahko črnega moža zveže z njegovo brado. In res, Marjetica in medved sta zvezala črnega moža z brado, potem pa so se hitro odpravili po skritem hodniku iskat Pomlad. Na sredi hodnika je ležala lastovica. Marjetica jo je dvignila v naročje in ugotovila, da ni mrtva, ampak samo prezebla od mraza. Marjetica jo je stisnila k sebi in lastovica se je kmalu začela premikati in nato je dvignila glavo in veselo začivkala, da ona ve, kje je Pomlad.

54 Lastovica je odpeljala Marjetico, medvedka, zajčka in palčka k velikim vratom, v katerih je na veliko srečo bil ključ. Marjetica je splezala na medvedov hrbet in s težavo odklenila vrata. Ko so se nato odprla, je iz votline zavela topla sapica in zagledali so žalostno Pomlad, ki se jih je zelo razveselila. Hitro so odšli ven iz črne votline, in ko se je Pomlad prikazala, se je sneg stopil in kmalu, ko se je stopil, je ozelenela trava, zacveteli so zvončki in trobentice, na drevju so veselo zapeli ptički in na nebu se je prismejalo sonce.

DOMIŠLJAVI MAK

Sredi mladega pomladnega žita se je razcvetel mak. Bil je zelo lep, pa tudi domišljjav. 55

Poklical je rumenega metulja in dejal: »Poglej kako sem lep. Revež, saj se ne moreš primerjati z menoj.«

Metulj je zganil s krili in užaljeno odgovoril: »Ne maram samovšečnežev. Ti si bahač.«

Kmalu nato je priletela jrebica. Mak ji je dejal: »Poglej kako sem lep. V ničemer se ne moreš se ne moreš primerjati z mano.« Jrebica je užaljeno zmajala z glavo in dejala: »Zakaj ne potrpiš, da bi te pohvalili drugi? Domišljjavost je grda lastnost. Ne vidiš, da so okoli tebe tudi druge stvari, še lepše od tebe?«

Zatem je priletela čebela. Mak se je pohvalil tudi pred njo: »Glej, kako sem lep. V ničemer se ne moreš primerjati z mano.«

Čebela je zaokrožila nad njim in rekla: »Moram priznati, da si na oko zelo lep, v tebi pa ni niti trohice plemenitosti.«

Toda maka čebeline besede niso ganile. Bil je tako všeč sam sebi, da se ni potrudil razumeti, kaj so mu hoteli povedati metulj, jerebica in čebela.

Proti večeru je zapihal veter, potrgal maku njegovo edino bogastvo- rdeče liste in jih raznesel po polju.

56

RAZBITA BUČA

Ruska pravljica

Na veliki njivi so ljudje pozabili bučo. Zvečer je prišla mimo miška.

»Kakšna imenitna buča »je vzkliknila, »stanovala bom v njej! »

Zglodala je eno luknjico za vrata in dve luknjici za okna in se vselila v bučo.

Ponoči je prišel mimo ježek in rekel: »Miška razširi vrata, prišel bi k tebi stanovat!«

Miška je odgovorila: »Ne nočem, ti bi me pojedel. Kar pojdi svojo pot.«

Ježek je odšel dalje iskat stanovanje.

Zjutraj je mimo buče prišla siva muca in prosila: »Miška razširi svoja vrata, da pridem k tebi stanovat!«

»Ne nočem!« je odgovorila miška. »Ti bi me pojedla, kar pojdi svojo pot!«

Muca je odšla dalje iskat stanovanje.

Opoldne je mimo buče priteknel majhen psiček in prosil: »Miška, prosim razširi vrata, da pridem k tebi stanovat.«

57

Miška pa se je bala in je odgovorila: »Ne nočem, ti bi me pojedel, kar pojdi svojo pot!«

Psiček je odšel dalje iskat stanovanje.

Zvečer je mimo buče priskakljajal zajček: »Kakšna imenitna buča! Domov jo ponese!« je vzkliknil zajček. «

Zajček je pograbil bučo. Miška se je prestrašila in zbežala. Zajček pa je takrat zagledal miško in se prestrašil, spustil bučo in zbežal v gozd. Buča je padla na zemljo in se razbila. Tako je bilo konec imenitne buče. Kakšna škoda!

58

RUMENO JE NAJLEPŠE

Naša botra Katra ni bila kar tako. Imela je svojo hišico, pa še kurnik zraven. In okrog kurnika je rasla trava. Po njej so se pasle štiri putke, dve beli in dve črni. Beli putki sta zobali bele kamenčke in nesli bela jajčka, črni putki pa sta iskali črne kamenčke in nesli prav tako bela jajčka.

59

Beli putki sta rekli, da je vse kar je belo najlepše, črni putki pa sta rekli, da je vse, kar je črno najlepše.

»Bela je marjetica, pa zvonček, pa hiša, pa midve, » sta naštevati beli putki.

Črni putki pa sta rekli: »Črna je muca, pa kurnik, pa skleda za zrnje, pa midve.«

Beli putki sta odkimavali: »Bela je botrina ruta!«

»Črna pa je botrina najboljša obleka!«

»Bela so naša jajčka in to je glavno!« sta se repenčili beli kokoški.

In črni sta grdo gledali in molčali, ker je to res glavno, da so jajčka bela. Bili sta na moč užaljeni, obrnili sta hrbet belima putkama in odšli. Za hišico se je vzpenjal klanček in nad klančkom je stal gozd. Putki sta odšli po klančku v gozd. Tam sta izkopali vsaka svojo jamo, vanjo sta nabrskali suhega listja in znesli vsaka svoje jajce, pa še

eno, pa še eno. Dogovorili sta se: »Imeli bova piščančke, čisto črni bodo in najlepši.«

Botra Katra je hitro pogrešala svoji dve črni putki in je rekla belima putkama: »Izvaliti bo treba nove piščančke, da ne bo naša družina tako majhna.« Beli putki sta bili za to in sta precej zakokodakali in se pogovarjali: »Beli sva in najine piške bodo tudi bele in najlepše.«

Gori v gozdu sta črni putki sedeli vsaka v svojem gnezdu. In ko je zaščebetalo pod njunima perutima, sta vstali in ostrmeli. Piščančki so bili vsi po vrst rumeni, od kljunčka do repka. Spogledali sta se in se pogovorili: »Na to sva čisto pozabili, da je rumeno najlepše. Najini piščančki so najlepši.« Potem sta se napolili iz gozda po klančku navzdol do Katrine hišice in do kurnika. Za njima so cepetale piške. Za prvo putko pet, za drugo putko pa šest piščančkov.

Tudi beli putki sta dočakali svoje piške, tudi te niso bile bele, ampak prelepo rumene. Tudi beli putki sta popeljali na sprehod svoje piške na travnik. Pa sta si ogledovali: »Regrat je rumen, buče so rumene, trobentice so rumene, pa botrina jopica, pa najini piščančki. Rumeno je najlepše.«

Črni putki sta zavili okrog kurnika in naštevali: »Pšenica je rumena, pa koruza, pa sonce, pa najini piščančki. Rumeno je najlepše.«

In glej, zdaj so se vse štiri putke sporazumele in so bile na moč zadovoljne. RUMEMO JE NAJLEPŠE!

VELIKI GODRNJAVEC

Nekoč je živel medved, velik in godrnjav. Jasnega jutra se je prebudil in ni vedel, kaj bi počel. »Jo že imam!« se je slednjič domislil. »Nekoga bom prestrašil! To se bom zabaval!«

Tako se je veliki in godrnjavi medved odpravil v svet.

Brundal in godrnjal je in iskal nekoga, da bi ga prestrašil. In koga je našel? Srnici. Imeli sta veliko dela, kajti bila je pomlad. Letali sta sem ter tja, lovili črve in jih nosili otrokom v gnezdo. »Srnici bom prestrašil«, je rekel medved, globoko zajel sapo in strašno zagodrnjal: »G RRRRRRRRR!«

»Pst!« sta rekli srnici, »Prebudil boš nama mladiče!«

»Žal mi je,« je odvrnil veliki in godrnjavi medved. »Toda prestrašiti vaju hočem.«

»Oprosti,« sta rekli srnici »sedaj nimava časa, poišči si koga drugega.«

»Škoda,« je rekel veliki in godrnjavi medved. »Bom že našel koga, ki ga bom lahko prestrašil.«

Šel je dalje, brundal in godrnjal in iskal koga, da bi ga prestrašil. In koga je našel? Zajčke. Bili so veseli in zadovoljni, kajti bila je pomlad. Skakali so, se prevračali in vriskali. »Prestrašil bom zajčke!« je rekel medved. Globoko je zajel sapo in zagodrnjal: »G RRRRRRR!«

»Pst!« so rekli zajčki. »Zmotil si nas pri štetju kozolcev.«

»Prav to sem tudi hotel, rad bi vas prestrašil!« je rekel veliki in godrnjavi medved.

»Zadnji čas za to,« so rekli zajčki. »Skakati moramo in delati kozolčke naprej in nazaj. Poišči si koga drugega!«

»Zares škoda,« je rekel medved. »Toda bom že našel koga, ki ga bom lahko prestrašil.«

Odhlčal je naprej in iskal, iskal in koga je našel? Krte. Pridni in urni so bili, kajti bila je pomlad. Rili so in kopali zemljo in delali predor prav do Kitajske. »Kрте bom prestrašil!« si je rekel veliki in godrnjavi medved. Zajel je sapo in zagodrnjal: »GRRRRRRRRRR!«

ZAJČEK SE JE IZGUBIL

Kristina Brenkova

62

»Za to si poišči koga drugega, mi nimamo časa, ker moramo kopati predor!«

»Zares velika smola.« je menil medved sam pri sebi. »Velik in godrnjav medved sem, moram najti nekoga, da ga prestrašim!«

Sedaj je bil truden in jezen in zelo, zelo je godrnjal. Nenadoma se je nečesa domislil.

»Ribe gotovo nimajo toliko dela, kot druge živali. Kar k reki grem in poiščem par prav majhnih. Ribe bom lahko prestrašil!«

Čisto po tiho in na lahko se je splazil do reke in pogledal vanjo. Toda majhnih ribic ni zagledal, pač pa samo velikega in godrnjavega medveda. »Pri moji medvedji koži! Kaj pa je to?« je zavpil in se zbal. Spustil se je v tek in divjal in vpil: »Na pomoč! V reki je zelo velik in godrnjav medved! Bežite srnici, tecite zajčki, krti, zakopljite se v zemljo!«

Vsi so se smejali, vsi so namreč vedeli, da na gladini reke lahko opaziš svojo lastno podobo. »Medved ali si našel koga, da bi ga prestrašil?« so ga vprašali.

»Da!« je rekel veliki in godrnjavi medved. »Koga pa?« Veliki in godrnjavi medved je previdno pomolil smrček iz svojega brloga in rekel: »Samega sebe!«

63

Pričela se je jesen. Mali zajček je v septembru prvič prišel v zajčji vrtec – v zajčjo malo šolo. Prvi dan ga je do tja spremila njegova mama. Ko sta se poslovila, mu je naročila: »Zajček Glodalček glej, da boš priden in glej, da boš iz vrtca prišel naravnost domov. Saj veš, gozd je velik in lahko bi se izgubil.«

Zajčku je bilo v vrtcu lepo, kar prehitro so minile ure, ko se je spet poslovil od vrtca in jo skozi gozd mahnil proti domu. Gozd je bil poln skrivnosti, poln stvari, ki so ga privabliale. Ko se je spomnil maminih besed, da naj gre naravnost domov, je bilo že prepozno. Izgubil se je. Taval je po gozdu sem in tja, a prave poti ni našel. Ves obupan je sedel na štor in bridko zajokal. Ta jok je slišala veverica. Prišla je k njemu in ga vprašala: »Kdo pa si ti, ki tako milo jokaš?«

»Jaz sem zajček.«

»Seveda si zajček, ampak kako ti je ime in kako se pišeš?«

»Očka mi pravi lumpek, kadar sem poređen.«

»Oh zajček, kaj res ne veš, kako ti je ime, kako se pišeš? Menda pa veš, kje si doma?«

»Naša hiša je pod veliko smreko.«

Prav takrat pa zaslišita glas iz ptičjega radia.

»Pozor, prav posebno obvestilo! Na poti iz šole se je izgubil Zajček Glodalček iz Zelenega dola, Storževa ulica 2. Kdor ga je videl naj sporoči najbližji postaji milice!«

»To sem jaz! To sem jaz!« je zajokal zajček.

»No,« je rekla veverica, »zdaj si tudi slišal kako se pišeš! Ponovi!«

»Zajček Glodalček iz ...«

64

Otroci pomagajte mu, še vedno si ni zapomnil ... iz Zelenega dola, Storževa ulica 2.

»Tako je. In zdaj te ne bom odpeljala na postajo milice ampak naravnost domov, ker vem kje je ta Zeleni dol in Storževa ulica 2.«

Zajček si je odtlej za vedno zapomnil kje je doma.

VELIKI IN MALI ZAJEC

Ljudska pravljica

Mati zajklja je imela dva sinova. Prvi je bil že velik, zato so ga klicali Velik zajec, drugi pa je bil še majhen, zato so ga klicali Mali zajec. Mati zajklja je prinesla za kosilo velikemu zajcu na njegovem velikem krožniku velik korenček, Malemu zajcu pa na njegovem majhnem krožniku majhen korenček.

»Tega pa že ne bom!« je rekel Veliki zajec.

»Tega pa ze ne bom!« je ponovil Mali zajec.

»Še žal vama bo!« je rekla mati zajklja ter odnesla polna krožnika.

»Nič nama ne bo žal, zelje je boljše!« je rekel Veliki zajec.

»Nic nama ne bo zal!« je ponovil Mali zajec. Spogledala sta se in rekla: »Grevna na zeljnik!« In skočila sta kar skozi okno, tako se jima je mudilo. Mati ju je hotela opozoriti, vendar je zajčka nista več slišala.

Ko sta pritekla na zeljnik, je Veliki zajec počepnil poleg velike zeljne glave in pričel objedati veliki zeljni list. Mali zajec pa je počepnil poleg male zeljne glave in začel objedati majhen zeljni list. Tedaj je prišel mimo lovec in videl zajca v zeljniku. Nameril je puško in dva krat ustrelil. »Bum, bum!« pa ju ni zadel. Zajca sta zbežala

65

iz zeljnika, da se je kar kadilo za njima. Veliki zajec je delal velike skoke – hop, hop, hop. Mali zajec pa majhne skoke – hopa, hopa, hopa. Skrila sta se v prvo grmovje in si na ostrih trnih opraskala uhlja, a tega še opazila nista. Čez čas je Mali zajec na desnem uhlju Velikega zajca opazil tri velike kaplje krvi, Veliki zajec pa je na desnem uhlju Majhnega zajca opazil tri majhne kaplje krvi. Tega sta se tako ustrašila, da nista vedela ali sta živa ali mrtva. Stekla sta domov.

Na pragu ju je čakala mama in ju vprašala: »Kaj se vama je zgodilo?«

68 »Mrtva sva!«

»Nista mrtva ampak sta šemi!«

Peljala ju je v hišo in jima izmila rane. Velikemu zajcu je okrog njegovega velikega uhlja ovila velik ovoj, Majhnemu pa okrog malega uhlja majhen ovoj.

Bila sta tako utrujena, da sta šla takoj spat. Ko sta nekaj časa spala, sta ugotovila, da sta lačna.

»Lačen!« je zavpil Veliki zajec.

»Lacen!« je ponovil Mali zajec.

Mati zajklja je prinesla Velikemu zajcu na njegovem velikem krožniku velik korenček, Majhnemu zajcu pa na njegovem majhnem krožniku majhne korenček. Najprej sta jedla zelo hitro, potem pa vedno počasneje, dokler nista zaspala. Velikemu zajcu je ostal v gobčku velik košček korenčka, Majhnemu zajcu pa v njegovem gobčku majhen košček korenčka.

RDEČA KOKOŠKA

Irska ljudska pravljica

Nekoč je živela Rdeča kokoš. Čisto sama je stanovala v prijazni hišici pod hribom. Na hribu pa je v skalni votlini prebivala zvita lisica s svojo staro mamo. Ta lisica je ponoči in podnevi mislila samo na to, kako bi ulovila Rdečo kokoško in jo pojedla.

»Kako mora biti mehka in sočna!« je premišljevala. »Ko bi jo le mogla spraviti v moj veliki lonec. To bi bila dobra juha za staro mamo!«

Toda Rdeča kokoška je bila zelo previdna in pametna. Vsakokrat, ko se je vrnila domov, je vrata skrbno zaklenila in spravila ključ v žep na predpasniku, kjer je imela še naprstnik in škarjice.

Slednjič se je lisica domislila, kako bo ujela Rdečo kokoško. Navsezgodaj zjutraj se je odpravila na pot in naročila svoji stari mami: »Postavi na ogenj največji lonec vode, danes bova imeli za kosilo Rdečo kokoško!«

Na rame si je zadala veliko vrečo in odhitela proti domu Rdeče kokoške. Ta je pravkar stopila iz hiše, da bi nabrala kurjavo. Lisica se je potuhnila za skladovnico drv in se medtem, ko je Rdeča kokoška nabirala polena, zmuznila v hišo. Kmalu je vstopila tudi Rdeča kokoška in si rekla: »zdaj pa še vrata zaklenem, da bom varna.«

69

tedaj pa je zagledala v kotu lisico z vrečo na rami. »Hu, kako se je Rdeča kokoška prestrašila! Toda ni zgubila glave. Spustila je polena na tla, zletela na najvišjo omaro v sobi in od tam zaklicala: »Nisi me še ujela!«

»Pa te bom kmalu!« je rekla lisica.

In kaj mislite, kaj je naredila lisica? Sedla je na tla tik ob omari, na kateri je čepela Rdeča kokoška, in poleg sebe razprostrla vrečo. Nato se je pričela vrteti okrog svojega repa. Hitro, zmerom hitreje in Rdeči kokoški se je začelo vrteti v glavi. Padla je z omare naravnost v nastavljeno vrečo. Lisica je vrečo zavezala, si jo vrgla na ramo in se odpravila proti domu. Pot je bila precej dolga in hrib strm. Sprva se Rdeča kokoška v temni vreči ni znašla. Toda kmalu se ji je prenehalo vrteti v glavi in tedaj je potegnila iz žepa predpasnika škarjice; klip-klap; je naredila v vrečo luknjico in pogledala skoznjo. Ko jo je lisica nesla po mehki travi, je Rdeča kokoška klip-klap, klip-klap lukno povečala, smuknila ven. Toda še zmeraj držeč se za vrečo, hitro, hitro porinila vanjo velik kamen. Potem je zbežala, kolikor so jo noge nesle in se varno zaklenila v svojo hišico.

Lisica pa je s kamnom v vreči zadovoljno nadaljevala pot proti domu.

»Kako je tale Rdeča kokoška težka!« je modrovala. »Nisem si mislial, da je tako debela! Kako dobra pečenka bo!«

Precej utrujena je slednjič prispela do domače votline. Že od daleč jo je njena stara mama izpraševala: »Ali si ulovila Rdečo kokoško?«

»Seveda!« je rekla lisica. »Ali je voda v loncu že topla?«

»Že vre!« je rekla stara mama.

»Torej pozor!« Odkrij pokrovko in pazi, da nama

Rdeča kokoška ne uide, ko bom odvezala vrečo in jo stresla v lonec!«

Stara mama je odkrila pokrovko, lisica pa je odvezala vrečo in jo, ne da bi pogledala vanjo, stresla nad loncem. Plunk! Debeli kamen je padel v lonec, ga prevrnil in vreča je poparila lisici, da sta zajavkali od bolečin.

Rdeča kokoška, ki je bila bolj zvita od lisice, pa je odslej srečno živela v svoji hišici.

DEŠČICA, DEŠČICA ALI SMEM

---

72 Teče potoček, teče v daljni svet. Skozi sončno jutro, skozi dež in nevihto in skozi novo sonce v daljni svet. Na njem plava majhna, najmanjša deščica. Ziblje se in plava v daljni svet.

Srečno pot majhna, najmanjša deščica!

Mimo se priziblje metuljček z mokrimi krili.

»Deščica, deščica ali smem sestiti nate, da si osušim krila?«

»Sedi in osuši se,« je metuljčku dovolila deščica.

Mimo prinese čebelico.

»Deščica, deščica ali smem zlesti nate, da se rešim iz potočka?«

»Zlezi in reši se.« je čebelici dovolila deščica.

Mimo priplava miška, ki ji je voda zalila rov.

»Deščica, deščica ali se te lahko primem in se spočijem?«

»Primi se in se spočij.«

Na kamnu sedi žabica.

»Deščica, deščica ali lahko zlezem nate in se raztegnem?«

»Skoči in se raztegni.«

Na mokrem drevesu, na mokri veji sedi premočena ptička.

»Deščica, deščica ali se lahko spustim nate in se sončnim?«

»Spusti in sonči se.«

Plava, plava deščica po potočku mimo hišice. V njej stanujeta Jakec in Jakčeva mama. Stoji Jakec v kavbojkah in mornarski majici na bregu in pravi: »Glej jo deščico, plava in nosi metuljčka, čebelico, pa miško, žabico in ptičko v daljni svet. Zakaj ne bi še mene pone-sla s seboj? Kavbojke imam in mornarsko majico.« Pa zavija Jakec kavbojke in zabrede v potoček do deščice, prime deščico in sede nanjo. Deščica se zaziblje, zaziblje, zaziblje, metuljček odleti, čebelica odleti, žabica odsko-či čim dlje, čim dlje, ptičica se dvigne čim više, čim više, miška se prime vejice in odplava čim dalje, čim dalje. Deščica potone, potone, potone. Z deščico potonejo Jakčeve kavbojke in Jakčeva mornarska majica. Z de-ščico potone Jakec do vratu in čez. Pa se Jakec skobaca do brega, zleze na breg in teče, teče domov. Mokre so kavbojke, mokra mornarska majica, moker je Jakec in blaten povrh.

Majhna, najmanjša deščica pa se spet dviga iz vode, zaplava in leže na gladino in na valove in na sonce.

»Neumni Jakec!« začivka prička in se spusti na de-ščico, da se bo sončila, »zakaj pa ni vprašal deščice, če sme sestiti nanjo?«

»Nerodni Jakec!« zacvili miška in se prime deščice, da se bo spočila, »zakaj ni vprašal deščice?«

»Navedni Jakec!« zakvaka žabica, zabrenči čebelica, pomisli metulj.

»Le zakaj me nisi prej vprašal?« se huduje tudi Jakčeva mama in ošteva mokrega Jakca, pa mu pomaga

73

sneti in sleči mokre kavbojke in mokro majico. Potem pa ga pošlje naravnost v posteljo, dokler se mu obleka ne posuši. Mokre kavbojke in mokro mornarsko majico pa obesi na sonce.

74

CIPEK IN CAPEK

75

V gozdu je zrasel velik jurček. K jurčku sta prišla dva palčka Cipek in Capek. Zagledala sta jurčka in rekla: »O, to bo pa najina hišica!« Prinesla sta orodje in izrezala okna in vrata. Nista ostala cel dan v hišici, ampak sta šla nabirat kostanj.

Nekega dne, ko sta ravno zapirala hišico, je prišla lisica in rekla: »Ali lahko z vama stanujem?«

«Tu je prostora samo za dva palčka, ti si moraš poiskati lisičji brlog!« sta rekla Cipek in Capek. Lisici pa to ni bilo všeč. «Le počakajta, ko bosta pozabila zakleniti vrata, hahahaha, vaju že prelisičim!« In drugo jutro sta pustila nezaklenjeno hišico, ključ sta pustila v vratih. Takrat pa pride mimo lisica in se zasmije. Previdno je šla okoli hišice in pogledala, če res ni nikogar doma. Pritisnila je na kljuko, vrata so se odprla in lisica je stopila pod streho, nato pa zaprla vrata in obrnila ključ v ključavnici.

Cipek in Capek sta se vrnila, približala sta se hišici, hotela sta odpreti vrata, da bi šla v hišico. »Cipek ali imaš ti ključ?«

»Ali ga imaš ti Capek?«

»Glej, pozabila sva zapreti in zakleniti vrata!«

Tedaj se je pokazala lisica pri oknu in rekla: »To je moja hišica, vaju ne spustim več noter!«

Cipek in Capek sta sedla na drevo ob hišici in jokala. Tedaj priskaklja mimo zajček in reče: »Zakaj jokata Cipek in Capek, da se sliši po celem gozdu?«

»O, veš zajček, to je najina hišica, pa je prišla lisica in se vanjo naselila.«

»Jo bom jaz napodil.«

Šel je k lisici in potrkal na vrata. Lisica je vprašala: »Kdo pa je?«

»Jaz zajček, lisica hitro pridi ven, to ni tvoja hišica, ampak Cipkova in Capkova!«

»O, zajček, to bo okusna večerja.«

Zajček se je prestrašil, da ga bo lisica pojedla in je zbežal.

Potem je pricapljal medved. »O, Cipek in Capek, zakaj jokata, da se vaju sliši po celem gozdu?«

»Kako naj ne bi jokala. Imela sva hišico, to je najina hišica, pa je prišla lisica in se vanjo naselila.«

»O, ta lisica zvitorepka, jo bom že jaz zapodil!«

Odcapljal je k hišici in potrkal. »Kdo trka na moja vrata?«

»Jaz, medved! Hitro pojdi ven iz hišice, ta je vendar Cipkova in Capkova!

»Imam čebele in jih bom spustila, da te bodo opikale!«

Medved se je ustrašil in zbežal.

Pa je pritekel ježek. »Zakaj jokata Cipek in Capek? Spal sem in me je vajin jok zbudil.« Cipek in Capek sta odgovorila: »Oh, veš ježek, to je najina hišica, pa je pritekla lisica in se vanjo naselila.

»Jo bom že jaz zapodil!«

Ježek je odšel k hišici in potrkal na vrata. »Kdo trka

na moja vrata? Ali sta vidva, Cipek in Capek?«

Pa je rekel jež: »Jaz sem ježek Bodičar, hitro pojdi ven, sicer te zbudem ali hočeš, da razbijem hišo?

Lisica se je prestrašila in hitro zbežala. Cipek in Capek sta vstopila v hišico in skuhala obilno večerjo. Povabila sta tudi ježka, da je z njima praznoval srečen konec, kajti prav ježek jima je pomagal, da sta prišla zopet do svoje hišice.

HANKINA IGLA

Janina Parazinska

78 Mama je prinesla iz mesta pet igel. Štiri je obdržala zase, zabodla jih je v modro krpico, peto je dala Hanki. Hanka je bila nadvse vesela, da ima svojo iglo. Brž je prosila mamo, naj ji iz krp ureže oblekco za punčko in se je lotila šivanja.

Sedla je na prag in vbadala iglo z nitko, zdaj zgoraj, zdaj spodaj. »Eh, kaj bi tičala kar doma! Na travnik stečem k Veroniki, punčkinu oblekco ji pokažem.«

Kar poskočila je. A igla je pač igla. Migne, švigne in že je bil na tleh. Zgubila se je v špranji med deskami. Toda Hanka tega ni videla. Pograbila je krpice in oddrobila na travnik. Tam pa se je namesto šivanja zaklepetala z Veroniko na brvi. Potem sta obe stekli v hrib. Hanka se je vrnila domov, še malo se je vrtela po dvorišču, pa spet sedla v izbi na prag.

»Tako, zdaj bom pa šivala to oblekco pa pužo.«

Pripravi se k šivanju, igle pa nikjer.

»Iglo sem zgubila!«

Gleda po izbi, po veži, pred hišo, igle ni nikjer. Potrta je sedla Hanka na klopco pod lipo. Tam po dvorišču pa je hodila kupa Čopka, zagledala je Hanko in se ustavila.

»Zakaj si žalostna, Hanka?«

»Iglo sem izgubila!«

»Iglo? Kakšna reč je to?«

»Taka dolga, tanka ...«

»Že vem. Kar brez skrbi bodi, takoj ti jo najdem.«

Čopka je stekla na vrtno gredo. Brska, brska s tacami, pa s kljunom si pomaga. Jo že ima! Prihiti k Hanki.

»Na!«

»Kaj si mi pa ti prinesla? Saj to ni igla, to je deževnik!«

»A to ni tisto? Pa si rekla, da je dolgo, tanko ...«

»Ne, ne, to je nekaj drugega!«

»Kakšna pa je bila tista tvoja igla?«

»Takoj boš videla!«

Hanka je skočila v izbo, odprla mamino škatlo za šivanje in izpulila iglo iz modre krpice za šivanje.

»Vidiš, taka je igla.«

»Aha, že vem. Daj mi jo za vzorček, iskala bom tako kot je ta.«

Čopka je zgrabila iglo in stekla. Brska tu, brska tam, s tačkami razgreba zemljo, s kljunčkom si pomaga. Prve iglice ne najde, še drugo zgubi.

Hanka sedi na klopki pod lipo, vsa v skrbeh. Zagleda jo stara račka Švedračka in vpraša:

»Kaj ti je Hanka?«

»Iglo sem zgubila.«

»Iglo? Kaj je to igla?«

»Veš taka dolga, tanka, pa sveti se ...«

»Že vem! Brez skrbi, takoj ti jo prinesem!«

Račka teče proti reki, ziblje se z noge na nogo, brž, brž! Pljusne v reko in se vrti po vodi. Komaj malo pobrska, že je zunaj in spet po račje, z leve na desno, z desne na levo, priraca k Hanki.

»Na jo!«

79

»Oh, kaj si mi prinesla. Saj to ni igla, to je travna bilka!«

»Ni prava? Pa si rekla: dolga, tanka, sveti se ...«

»Ne, ne, to ni tisto.«

»Kakšna pa je bila tista tvoja iglica?«

»Tako ti jo bom pokazala.«

Hanka je skočila v izbico, odprla mamino škatlo za šivanje in iz modre krpice izpulila iglo.

»Vidiš, takale je igla.«

»Aha, že vidim. Daj mi jo za vzorček, pa ti najdem čisto tako kot je ta.«

80 Račka zgrabi iglico in steče z njo k reki. Pa križari po vodi sem in tja, se potaplja, plahutajoč poletava nad vodo, pa spet s kljunom seklja po vodi...

Prve igle ni našla, drugo je zgubila.

Vsa potrta sedi Hanka pod lipo. Zagleda jo zajček Belček in vpraša: »Zakaj si žalostna Hanka?«

»Iglico sem zgubila.«

»Iglico? Kakšna reč pa je to?«

»Taka dolga, tanka ...«

»Ali je mogoče bela?«

»Da, da bela!«

»Aha, že vem. Kar mirna bodi, brž ti jo prinesem.«

Zajček je odskakljal k svojo luknjici pod krompiriščem. Malo pobrska in pokoplje s tačkami, pa je že spet zunaj in pri Hanki:

»Na!«

»Kaj si mi pa ti prinesel? To ni iglica, to je koreninica!«

»A to ni tisto? Pa si rekla: dolga, tanka, bela stvar ...«

»Ne, ne, ne to!«

»Kakšna pa je bila potem tista tvoja iglica?«

»Precej ti pokažem!«

Hanka je skočila v izbo, odprla mamino šivanje in izpulila iz modre krpice že tretjo iglo.

»No, poglej, to je igla.«

»A, že vem. Daj mi jo za vzorček, poiščem ti ravno tako, kot je ta.«

Zajček Belček steče v svojo luknjo. S sprednjimi tačkami koplje, z zadnjimi odmetava prst, grebe na desno, grebe na levo. Prve iglice ni našel, drugo je zgubil.

Spet sedi Hanka na klopi pred hišo, ko jo zagleda koza Bradačka. Približa se ji in vpraša:

»Zakaj si slabe volje, Hanka?«

»Ko sem pa zgubila iglico.«

»Iglico? Čakaj no, poznam to ime. Kakšna je že ta reč?«

»O, taka dolga, tanka ...«

»Koničasta, ostrá?«

»Da, da!«

»In zato si slabe volje? Takih iglic ti vendar lahko prinesem tisoč in to precej.«

»Tisoč? Ojejej! Daj no, prinesi!«

Bradačka je skočila v gozdič, zgrabila smrekovo vejico in prihitela z njo k Hanki:

»Tu jih imaš!«

»O, kaj si mi pa prinesla. To niso igle za šivanje, to so smrekove vejice, listki!«

»Ali niso prave? Pa si rekla: dolge, tanke, z ostro konicico ...«

»Ne, ne, ne te!«

»Kakšna pa je bila tvoja iglica?«

»Čakaj, takoj ti pokažem kakšna.«

Hanka je skočila v izbo, odprla mamino šivanje in izpulila in modre krpice zadnjo iglo.

»Glej, to je igla za šivanka.«

A, že vem. Daj mi jo za vzorec, bom poiskala ravno tako.«

Koza je prijela jekleno iglico in stekla z njo v hrib. Išče tam pod grmovjem, pleza po kamnitih ogradah, razgrinja zelišča.

Pa prve iglice ne najde, drugo izgubi.

Mama je prišla domov. Pri delu si je raztrgala krilo, hoče si ga zašiti.

Odpri škatlo s šivanjem, gleda, išče ... Modra krpica je tu, a v krpici niti ene igle.

»Hanka, kje so moje igle?«

82 »Oj, ljuba mama, ne bodi huda! Svojo iglico sem izgubila in tvoje tudi, vse po vrsti ...«

Hanka noče zatožiti ne Čopke, ne Švedračka, ne Belčka, ne Bradačke. Vso krivdo jemlje nase.

»Kaj si storila nesrečnica moja! Zdaj moram iti k sosedi na posodo prosit. Šele v petek pojdem v mesto. Ojej, niti ene igle, kakšne težave ...«

In vsa slabe volje se je mati lotila dela na vrtu.

Tačas pa je z zapečka skočil maček Mrnjavček. Nekaj se mu je zablislilo v tleh, med deskami. Kaj neki? Radovedno je segel s krepeljčkom v špranjo. Fec! Iglica je skočila na dan.

»Nič ne bodi žalostna mama! Tu je moja iglica! Lahko boš vzela s seboj za vzorček, ko boš šla kupovat v mesto.«

V stari hiši sredi gozda je živela mala čarovnica. Imela je komaj 360 let. Morala se je naučiti veliko čarovniških veščin. Družbo ji je delal stari krogar, ki je čepel na okenski polici. Ker je bil lep dan, je sklenila, da se bo naučila čarati dež. Pripravila si je debele čarovniške bukke, pod kotličkom je zakurila ogenj in vanj zlila vodo. Na policah je imela zložene polne lonce (trave, semena, zdravilne rastline, čarovniško olje, posušeno kačjo slino). Vzame knjigo, pod črko D išče dež. S prstom kaže, vzame ščepec prahu, nastrga koren lečen, dolije olje in pomeša. V kotlu začne brbotati in začne se dvigati para. Dviga se pod strop. Ko se dotakne stropa, začnejo padati storži. Padajo ji na nos, na glavo, na roke. Krogar se začne krohotati. Ko storži nehajo padati, išče kje se je zmotila in opazi, kje je naredila napako. Doda nekaj posušениh iglic. Ponovno čara, pa se ulije izpod stropa – vendar je bilo tokrat mleko. Krogar se ji smeji. Ker je trmasta, še enkrat poskusi. Na ogenj da še poleno, še bolj meša in doda vodo. Naenkrat začnejo padati kapljice – vse močnejše in potem se končno vlije dež.

83

ZAJČEK JURČEK IŠČE POMLAD

---

84 Pod debelo smreko je stanovala zajčja družina: ata zajec, mamica zajkla in trije mladi zajčki. Starejša dva sta že vedela, kaj je pomlad, le najmlajši zajček, ki mu je bilo ime Jurček, še ni nikoli videl pomladi. Ko je zagledal sneg in so povsod plesale snežinke, mu je bilo zelo všeč. Kar naprej je sedel pod smreko in se veselil snega. Vedno je govoril: »Joj, kako je vse lepo belo!«

Mislil je, da je zemlja vedno pokrita s snegom, toda mamica mu je razložila, da ne bo vedno sneg. Prišla bo pomlad in takrat bo šele lepo. V toplem domu je družina zvečer prepevala pesmico o pomladi.

Zajček Jurček je bil ves nestrpen. Stresal je z ušesi, cepetal s tačkami in kričal: »Kdo je ta pomlad? Mamica, kakšna je pomlad? Hočem jo videti!«

Zajčja družina ni mogla verjeti svojim ušesom. Bratca sta ga še enkrat vprašala: »Kaj si rekel Jurček?«

»Jaz bi rad videl pomlad!«

Bratca sta se mu smejala:« Ha, ha, ha, ha, naš Jurček pa ne ve kaj je pomlad, naš Jurček pa ne ve kaj je pomlad!«

Jurčku so se od žalosti kar ušesa povесila. To je opazila mamica zajkla in okregala bratca: »Sram vaju

bodi! Veš, Jurček, pomlad je lepa in topla, zelo rad jo boš imel.«

In očka je dejal: »Spomladi rastejo rožice.«

»Ali bo kmalu prišla?« je vzdihnil Jurček. »Ne pozabi vaditi skakanja!« mu je rekel očka. »Ko bo prišla pomlad, boš začutil, da bi preskočil vse ograje.«

Zima je odšla, snega ni bilo več. »Pomlad prihaja,« so se veselile živali. »Pomlad prihaja,« so čivkali ptički. »Ne bom čakal niti minute več!« je sklenil Jurček. »Pomladi grem kar naproti!« Šel je po gozdu in se oziral na vse strani, da bi srečal pomlad. Opazil je veliko žival s kosmatim kožuhom, ki se je pretegovala in zehala. »Prosim, ali si ti pomlad?« je vprašal Jurček. Velika žival je zabrundala: »Ne, jaz sem medved. Toda pomlad je prišla in me zbudila.«

»Hvala lepa.« je dejal Jurček in odhitel dalje.

Ob potočki je opazil rože. »Dober dan, pomlad!«

Takrat se je na drevesu nekdo zasmel: »Oh, ti nedvednež, to ni pomlad, to so vijolice.« Jurček je pogledal gor. Nad njim je letela ptička in ga gledala. »Ali si ti pomlad?« je vprašal Jurček. Ptica se je zasmejala: »Ne, jaz sem ptička. In kdo si ti?«

»Jaz sem zajček Jurček in iščem pomlad.«

»Veseli me, da sem te spoznala. Ali imaš rad pomlad?«

»Seveda, samo je še nikoli nisem videl.« je žalostno odgovoril. »Kako, nisi je še videl Jurček, saj je pomlad okrog tebe!« se je čudila ptička. »Ali je mogoče ta zelena reč?« je vprašal Jurček. »Ne, to je trava, dobra za jesti, poskusi.« Jurček je poskusil. »Mmm, kako je to dobro!« Pozabil je na pomlad in pokušal še in še, dokler ni imel tako polnega želodčka, da bi mu skoraj počil. Nato se je zvil v klobčič in zaspal. Ko se je zbudil, je sonce

85

sijalo visoko na nebu. Ves svet je dišal po vijolicah in zeleni travi, od vsepovsod se je slišalo petje ptic. Jurček še nikoli ni bil tako srečen. »Ali še vedno iščeš pomlad?« ga je vprašala ptička, ki je priletela z drevesa. »Vidiš, pomlad je povsod. Kjer je pomlad raste trava, cvetijo rože, medvedi se prebujajo, ptice veselo prepevajo in ti si srečen. Vse to veselje nam prinaša pomlad.«

»O, zdaj pa vem, kaj je pomlad!« je zaklical zajček Jurček.

»Hvala, hvala, da si mi povedala, kaj je pomlad. Zdaj grem domov, da povem še mamici, da že poznam pomlad.«

86

In hop, z enim skokom je preskočil ograjo in hop na drugo stran. »Poglejte!« je zaklical »Odkril sem pomlad, pomlad mi pomaga skakati!«

Vsa zajčja družina se je začela smejati in si je mislila, da ima Jurček prav.

Prezimil je pod zemljo v topli čebulici. Zvit je bil v rjavo kožico kot v odejico. Zemljo nad njim je pokrivala snežna odeja, vse je zmrzovalo, le on ni nič vedel o strupeni zimi. Spal je.

87

Slednjič je posijalo toplo sonce. Snežna odeja se je stajala v drobne kapljice, ki so si zvrtele pot v zemljo. V globini se bodo spet našle in združile v potoček, ki bo privrel na dan sredi zelene trave in cvetic.

Ena izmed kapljic se je ustavila ob čebulici, da bi si malo oddahnila. Naslonila se je ob njo. Zdajci je odskočila, ker se je iz notranjosti čebulice tanko oglasilo: »Kdo je potrkal po moji hišici?«

»Jaz sem, kapljica.« je rekla. »Toda ne boj se, da bi hotela ostati pri tebi. Spodaj me čakajo sestrice, da pohitim znova na dan, na toplo sončece, ki zgoraj sijaje.« In brž je zdrknila po ozkem temnem rovu v globino.

Beloglavček v čebulici je dolgo premišljeval o njenih besedah. Kaj je to: spodaj, zgoraj in toplo sončece. Toda začela ga je boleti glavica. Ni vedel, ali od premišljevanja ali zato, ker je čez zimo zrasel in mu postaja čebulica pretesna. Hotel je zravnati glavico, toda zadel je s tilnikom ob strešnico. In glej, koničasta strešnica se je

predrla in v prhko zemljo nad seboj je napravil jamico.

Aha, tukaj je menda tisto »zgoraj«, je pomislil, butajoč s tilnikom v strop nad seboj. Zakaj telesce mu je raslo in raslo in tudi jamica mu je postala pretesna. Moral se je razširiti.

Spodaj je seveda tam, kjer mi poganjajo nožice – koreninice in srkajo iz tople zemlje hrano, se je domislil. Toda, kje je toplo sončece?

Kmalu je dobil odgovor tudi na to: predrl je namreč zadnjo plast zemlje, ki ga je ločila od površja. Zdaj mu je telesce – zeleno stebelce – visoko pognalo. Rasel je sredi poljane in glavico mu je oblivalo sonce s toplimi žarki.

88

Lahko bi bil srečen, toda čutil se je ponižanega. Okrog njega so mlade travice visoko dvigale svoje bilke in tudi trobentice so ponosno molele glavice kvišku. Samo njegova glavica je bila povešena. Od velikega napora, s katerim se je prebijal skozi strop, se mu je tilnik ukrivil.

»Zakaj nisi rajši ostal pod zemljo?« je pomislil ves osramočen.

Tedaj je na velikem rogaču prijezdil mimo palček. Ozrl se je kvišku in veselo zaklical: »Končno!« Prvi zvonček je prikukal na dan! Zdaj bomo lahko pozvonili pomladi, naj pride k nam z vsem svojim cvetjem.«

Palček je zlezl z rogača, prijel z obema ročicama malčkovo zeleno stebelce in ga pričel stresati, da se je bela glavica na steblcu veselo zazibala. Iz nje so zacingljali srebrni zvoki: »Bom-bam, bim-bam, bom-bam!«

Prihiteli so hrošči in mravlje, vsi drobni prebivalci poljane, se zbrali v veseli roj in zaplesali okrog zvončka. Tudi prva čebela je priletela in veselo zabrenčala okrog zvončka, ki zdaj ni bil več žalosten zaradi povešene glavice. Ponosen je bil, da zna tako lepo zvoniti z njo.

O ŽABICAH V RDEČIH KAPICAH

Helena Bechlerowa

Dve žabici sta stanovali v zeleni dolini. Regačka in Zelena tačka. Zelena tačka se je s svojimi zlatimi očesci razgledovala naokrog, gledala je zeleno travo, zeleno vodo in svoj zeleni plašček. »Grd je ta moj zeleni plašček, ne maram ga!«

89

»Grd! Zakaj?« se je čudila Regačka.

»Kar poglej! Trava zelena, voda zelena ... in moj plašček zelen. In tvoj? In ime mi je Zelena tačka. Vse zeleno! Oh, kakšen dolgčas!« je rekla Zelena tačka.

»Pikapolonice imajo rdeče obleke in črne pike na njih.« je regala Regačka.

»Kaj pa, če bi povabile pikapolonice? To bo zabavno!« Zelena tačka je kar zaregljala od zadovoljstva. »Že vem, obesili bova vabilo: KDOR IMA KAJ RDEČEGA NA OBLAČILU, NAJ SE OGLASI NA POVABILO, NAJ PRILEZE, NAJ PRIFRFOTA, KDOR LE PLAŠČEK RDEČ IMA. ALI KAPO, ALI RDEČO NOGAVICO, VLJUDNO VABLJEN NA VESELICO. PRIREDITELJI ZABAVE VSE ZELENE MLADE ŽABE.« To vabilo sta obesili na staro vrbo.

Ni minila ura, že je priletela pastirička. Prebrala je in zamahnila z repkom: »To ni zame, nimam rdeče

čepice.« Prileteli so vrabci, prebrali in poskakovali sem in tja. »To ni za nas. Ne nosimo rdečih klobukov.« Potem sta prileteli dve žolni. Brali sta, s kljuni vodili po črtah, pa se ogledovali v vodi. »Rdeče kapice in peresa imava. Potem pa tole vabilo nama velja. Prideva! Prideva na ples!«

K vrbi je prišvedrala velika stara žaba. Dolgo je brala, kar sta napisali žabici. Pokimala jima je: »Čemu vama bodo gostje?«

»Kako čemu?« sta se razjezili žabici. »Veselo bo!«

90 »Oj, samo, da bi še kakšne nesreče ne bilo it tega!« je godrnjala stara žaba. Pa žabici nista poslušali kaj godrnja. Nista imeli časa, kajti že sta zaslišali: »Tok, tok, tok!« bila sta prva gosta. Žolni. Potrkali sta po drevesu, kakor gostje trkajo na vrata. »Pozdravljeni, dobrodošli!« sta klicali žabici. Žolni sta se globoko priklonili. In tedaj sta žabici dobro videli njuni lepi čepici iz rdečih peres.

»Kako vam gre pikapolonice?« sta žabici pozdravljali nove goste.

»O, makci so že prišli! Kakšni krasni klobuki!« to so bile mušnice, ki so prišle od daleč iz temnega gozda. Takih klobukov žabici še nista videli. Veliki so bili, rdeči, na njih pa bele in srebrne lise. Žabici sta si ogledovali goste, široko sta odpirali svoje velike, okrogle očke. Potem pa spet gledali svoje zelene plaščke in vzdihovali: »Ko bi imela tak ovratniček kakor mak! Pikapoloničina oblekca je lepša! Pa tele čepice, ki jih imajo žolne! Ne, klobuki mušnic, ti so najlepši. Ah, deset zelenih plaščkov bi dala za en takle klobuk!«

Zdaj je bilo treba gostom s čim postreči. Žabice so ponudile cvetni sok v slakovih šilcih in roso s travnika v kupicah – šmarnicah.

»Pijte, pikapolonice!« je vabila Zelena tačka. »Bi še en kozarček rose?« je ponujala Regačka. Pikapolonici podaja kozarček, gleda pa le njeno prelepo krilce, pri tem pa se kozarček nagne in kap, kap, kap v travo. Potem je zaigrala čričkova godba. Začel se je ples. Ej, marsikatera žabica je pozabila, v katero stran se vrti kolo, kdaj je treba udariti z nogo, kdaj ploskati s tačko. Črički goslači so igrali prav tenko, brenclji pa so debelo brundali. Toda tamle pod vrbo, kaj pa je to? Klep, klep, klep!

»Štorklja!« sta zaklicali prestrašeni žabici. »Kdo jo je povabil?«

Štorklja se je zasmejala in jima pokimala z dolgim kljunom. »Pa moje rdeče nogavice, saj ste razločno zapisale: KDOR IMA KAJ RDEČEGA NA OBLAČILU, NAJ SE OGLASI NA POVABILO. RADA BI VESELO ZAPLESALA NA VAŠI ZABAVI.«

Žabici pa nista pozdravili gosta v rdečih nogavicah. Zbežali sta. Samo tu in tam so se v travi bleščala njuna zlata očesca. Štorklja se je jezna in užaljena vrnila na svoj travnik. In žabice? O, te so brž pozabile na svoj strah. Zdaj so se posvetovale s pikapolonicami, šivale so si ovratničke, krilca s pikami, pomerjale so si klobuke mušnic. Minila je ura, mogoče dve. Kako je zdaj postalo veselo v Zeleni dolini! Med zeleno travo so skakale žabice. In kako so se napravile. Vsak hip so se hodile gledat v ribnik, eni si je popravljala ovratnik, druga si je oblačila nov rdeč plašček ... Stara modra žaba pa jih je gledala, kako so se napravile in zmajevala z glavno: »Ej, da bi iz vsega tega le še kakšne nesreče ne bilo!«

A žabice je niso niti pogledale. Tudi štorklje niso videli. Stala je na svojem gnezdu in se z višine razgledovala po Zeleni dolini.

»Nekaj rdečega skače po travniku!« se je čudila in napenjala oči. »Kaj neki je to? Odletela je iz gnezda, se postavila še zmeraj od daleč. »O, tu se pa klobučki kar sami sprehajajo, tam pa čepice skačejo!«

Prišla je bliže, prav do vrbe. »Saj to so žabice! Pa kako so se napravile! Klep,klep, klep!« se je smejala štorcklja na ves kljun. »Kakor nalašč zame!«

Žabice pa niso ničesar slišale.

»Zelene barve niti videti ne morem več! Nikoli več ne odložim tega rdečega klobučka! In jaz tega rdečega krilca!« sta vzklikali žabici. Štorcklja pa čedalje bližje. Nič se ji ni mudilo, čisto nalahno je vzdignila zdaj eno, zdaj drugo nogo v rdečih nogavicah. Še nikoli ni bila tako dobre volje. Po tiho si je prepevala s svojim štorckljastim glasom: »Ne skriješ se mi več, ne skriješ se mi več, pokaži v travi mi klobuk rdeč!«

Šele sedaj sta ju žabici zagledali. Šele sedaj sta zaslišali njen glas. Ena se je, smuk, skrila v travi med zelenim listjem. Zaman. Štorcklja jo je prav dobro videla in si je še naprej prepevala: »Kaj se v zeleno mi skrivaš, ko z rdečim se odkrivaš.«

Joj! Zelena tačka je skočila v zeleno ajdo. Štorcklja je bila že čisto pri njej in je pela: »Kamorkoli žabo nese kvak, vidim kapo rdečo, kakor mak!« Stara, modra žaba skrita pod velikim zelenim listom, je še ravno ob pravem času kriknila vsa prestrašena: »Tak vrznita stran te obleke!« V naglici sta metali s sebe vse. In je v travo priletela čepica, tam je zafrfotalo krilce, spet drugam se je zakotalil klobuček. Žabici pa v svojih starih zelenih plaščkih, hop, pod zelen list, v zeleno travo in v zeleno vodo. Štorcklja gleda zdaj z enim, zdaj z drugim očesom, nič več ne prepeva, s kljunom se dotakne vsakega klobučka v travi. Klobuk se ne zgane, ne zbeži.

»Le kam sta se izgubili žabici?« se razgleduje vsa začudena. Ne vidi, da čepi ena pod listom, v plaščku zelenem kakor list, da sedi druga v travi, zelena kot trava, da sedi tretja v vodi, s plaščkom zelenim kakor voda. In vse je tako zeleno, zeleno ...

Štorcklji se povesi kljun. Uh, kako je jezna. Nič več ne bo lahko našla zelenih žabic v zeleni travi, v zeleni vodi, med zelenim listjem.

ZAPRAŠENE ZGODBE

Interni priročnik za književno vzgojo

izdajatelj

Vrtec Pedenjped Novo mesto

zanj

Meta Potočnik, ravnateljica

zbrala in uredila

Saša Dular

uredniški odbor

Cvetka Keber, Renata Adamič, Mojca Duša, Ivanka Markelj

prepis

Barbara Košir, Katja Mohar in Mojca Simonič

ilustracije

Jožica Medle

oblikovanje in prelom

Jurij Kocuvan, Studio 300

tisk

Formatisk, d. o. o.

naklada

400 izvodov

Novo mesto 2013

